

Μεγάλος Κανόνας, ως Ὑμνογραφικό ἔργο

Ἀπό τήν β΄ ψδὴ

Κατέχρωσα τῆς πρὶν εἰκόνας τό κάλλος, Σῶτερ, τοῖς πάθεσιν·

ἀλλ' ὡς ποτε τήν δραχμὴ ἀναζητήσας εὐρέ.

Μόλυνα τῆς εἰκόνας τοῦ Θεοῦ τό κάλλος, Σωτήρα, μέ τά πάθη
μου. Ἄλλ' ὅπως κάποτε τή χαμένη δραχμὴ ψάξε νά μέ ἀνεύρεις.

*

Ἡμάρτηκα, ὡσπερ ἡ Πόρνη βοῶ σοι μόνος ἡμάρτηκά σοι

ὡς μύρον δέχου, Σωτήρ, κάμοῦ τά δάκρυα.

Ὅπως ἡ Πόρνη φωνάζω δυνατά: Ἀμάρτησα! Ἐχω

ἀμαρτήσει σέ Σένα μοναχός μου. Ὅπως ἀπό κείνη τό μύρο,

Σωτήρα μου, δέξου κι ἀπό μένα τά δάκρυα.

*

Ὀλίσθησα ὡς ὁ Δαυὶδ ἀκολάστως, καί βεβορβόρωμαι·

ἀλλ' ἀποπλύναις κάμῃ, Σωτήρ, τοῖς δάκρυσι.

Γλίστρησα στήν ἀκολασία ὅπως ὁ Δαβίδ καί κυλίσθηκα μέσα στό
βοῦρκο! Εἶθε κι ἐμένα ν' ἀποπλύνεις, Σωτήρα, μέ τά δάκρυα.

*

Ἰλάσθητι, ὡς ὁ Τελώνης βοῶ σοι, Σῶτερ, ἰλάσθητί μοι·

οὐδεῖς γάρ τῶν ἐξ Ἀδάμ ὡς ἐγώ ἡμαρτέ σοι.

Ὅπως ὁ Τελώνης φωνάζω δυνατά: Σπλαχνίσου· Σωτήρα

μου, σπλαχνίσου με. Γιατί κανένας ἀπ' τοῦς ἀπογόνους

τοῦ Ἀδάμ, ὅπως ἐγώ σέ Σένα, δέν ἀμάρτησε.

*

Οὐ δάκρυα, οὐδέ μετάνοιαν ἔχω, οὐδέ κατάνυξιν·

αὐτός μοι ταῦτα, Σωτήρ, ὡς Θεός δώρησαι.

Οὔτε δάκρυα, οὔτε μετάνοια, οὔτε κατάνυξη ἔχω!

Σύ, Σωτήρα μου, ὡς Θεός, Χάρισέ μου τα.

*

Τήν θύραν σου μή ἀποκλείσης μοι τότε, Κύριε, Κύριε·

ἀλλ' ἀνοιξόν μοι αὐτήν μετανοοῦντί σοι.

Κύριε! Μή μοῦ κλείσεις τότε, τή θύρα τοῦ νυμφώνα Σου.

Ἄλλ' ἀνοιξέ μου την, βλέποντας τή μετάνοιά μου.

*

Φιλάνθρωπε, ὁ πάντας θέλων σωθῆναι, σύ ἀνακάλεσαί με

καί δέξαι ὡς ἀγαθός μετανοοῦντά με

Φιλάνθρωπε, πού θέλεις ὅλοι νά σωθοῦν,

Σέ παρακαλῶ νά μέ ξαναφέρεις κοντά Σου

καί νά δεχτεῖς σάν ἀγαθός τή μετάνοιά μου.

*

Ἐνώτισαι τούς στεναγμούς τῆς ψυχῆς μου,

καί τῶν ἐμῶν ὀφθαλμῶν προσδέχου

τούς σταλαγμούς, Σωτήρ, καί σῶσόν με.

Ἄκουσε μέ προσοχή τούς στεναγμούς τῆς ψυχῆς μου

καί κάνε δεχτά τά δάκρυα, πού στάζουν ἀπ' τά μάτια μου.

Κι ἔτσι, Σωτήρα, σῶσε με.

Ἀπό τήν η' ὥδῃ

*

Δικαιοκρίτα, Σωτήρ, ἐλέησον καί ρύσαί με τοῦ πυρός

καί τῆς ἀπειλῆς, ἧς μέλλω ἐν τῇ κρίσει δικαίως ὑποστῆναι·

ἄνες μοι πρό τέλους δι' ἀρετῆς καί μετανοίας.

Δίκαιε Κριτή καί Σωτήρα μου, ἐλέησε καί λύτρωσέ με

ἀπ' τή φωτιά καί τήν ἀπειλή, πού πρόκειται

τή μέρα τῆς κρίσεως δίκαια νά ὑποστῶ.

Λύτρωσέ με πρὶν ἀπ' τήντελευταία μου στιγμή

μέ τήν ἀρετή καί τή μετάνοια.

*

Ὡς ὁ Ληστής ἐκβοῶ σοι τό Μνήσθητι· ὡς ὁ Πέτρος

κλαίω πικρῶς Ἴνες μοι, Σωτήρ, κράζω

ὡς ὁ Τελώνης· δακρύω ὡς ἡ Πόρνη·

δέξαι μου τόν Θρῆνον, καθώς ποτε τῆς Χανααίας.

Ὅπως ὁ ληστής Σοῦ φωνάζω δυνατά τό «Μνήσθητι».

Ὅπως ὁ Πέτρος κλαίω πικρά.

Ὅπως ὁ Τελώνης κράζω: Λύτρωσέ με, Σωτήρα μου.

Ὅπως ἡ Πόρνη δακρύζω.

καί ὅπως παλιά τῆς Χανααίας δέξου τό Θρῆνο μου.

*

Τήν σηπεδόνα, Σωτήρ, Θεράπευσον τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς,

μόνε ἰατρέ· μάλαγμά μοι ἐπίθες καί ἔλαιον καί οἶνον,

ἔργα μετάνοιας, κατάνυξιν μετά δακρύων.

Τή σαπίλα γιάτρεψε τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς, Σωτήρα

μου, Σύ ὁ μοναδικός γιατρός. Βάλε μου κατάπλασμα

καί λάδι καί κρασι῔ργα μετανοίας, κατάνυξη καί δάκρυα.

*

Τὴν Χαναναίαν κάγω μιμούμενος, Ἐλέησόν με, βοῶ,
τῷ Υἱῷ Δαυίδ· ἄπτομαι τοῦ κρασπέδου ὡς ἡ Αἰμορροοῦσα κλαίω
ὡς ἡ Μάρθα καί Μαρία ἐπὶ Λαζάρου.

Τῆς Χαναναίας τό παράδειγμα κι ἐγὼ ἀντιγράφοντας,
φωνάζω δυνατάπρός τό Γιό τοῦ Δαβίδ: ἐλέησέ με.

Ἄκουμπῶ στήν ἄκρη τοῦ ἐνδύματος, ὅπως ἡ
Αἰμορροοῦσα. Κλαίω ὅπως ἡ Μάρθα καί ἡ Μαρία γιά τό Λάζαρο.

*

Τό τῶν δακρύων, Σωτήρ, ἀλάβαστρον ὡς μύρον κατακενῶν
ἐπί κεφαλῆς κράζω σοι ὡς ἡ Πόρνη τόν ἔλεον ζητοῦσα·
δέησιν προσάγωκαί ἄφεσιν αἰτῶ λαβεῖν με.

Ἄδειάζοντας στό κεφάλι σου ἐπάνω, Σωτήρα μου,
ὡς μύρο τό ἀλάβαστρο τῶν δακρύων μου, Σοῦ φωνάζω δυνατά
ὅπως ἡ Πόρνη, ζητώντας τή συμπάθειά Σου. Σοῦ προσφέρω
τή δέησή μου καί ζητῶ νά λάβω τήν ἄφεση.

*

Εἰ καί μηδεῖς ὡς ἐγὼ σοι ἥμαρτεν, ἀλλ' ὅμως δέξαι κάμέ,
εὐσπλαγχνε Σωτήρ, φόβῳ μετανοοῦντα καί πόθῳ κεκραγότα·

Ἡμαρτόν σοι μόνῳ, ἠνόμησα, ἐλεησόν με.

Ἄν καί κανεῖς, ὅπως ἐγὼ, δέν ἀμάρτησε σέ Σένα,

σπλαχνικέ Σωτήρα μου, ὅμως δέξου με τώρα, πού μετανοῶ
μέ φόβο καί μέ πόθο ψυχῆς φωνάζω δυνατά: Ἀμάρτησα σέ Σένα
μόνο! Ἀθέτησα τό Νόμο! Ἐλέησέ με.

*

Φεῖσαι, Σωτήρ, τοῦ ἰδίου πλάσματος καί ζήτησον
ὡς ποιμήν τό ἀπολωλός πρόβατον· πλανηθέντα ἐξάρπασον τοῦ λύκου,
ποίησόν με θρέμμα ἐν τῇ νομῇ τῶν σῶν προβάτων.

Λυπήσου, Σωτήρα, τό δικό Σου πλάσμα.

Καί σάν ποιμένας ἀναζήτησε τό χαμένο πρόβατο.

Ἐμένα πού πλανήθηκα, γλύτωσέ με ἀπ' τοῦ λύκου τά

δόντια. Κάνε κι ἐγώ νά τρέφομαι ἀπ' τό λιβάδι

τῶν δικῶν Σου προβάτων.

*

Ὄταν Κριτής καθίσῃς ὡς εὐσπλαγχνος καί δείξης
τήν φοβερήν δόξαν σου Χριστέ, ὦ ποῖος φόβος τότε!

καμίνου καιομένης, πάντων δειλιώντων

τό ἄστεκτον τοῦ βήματός σου.

Ὄταν θά καθίσεις, ὡς σπλαχνικός Κριτής καί θά δείξεις,

Χριστέ μου, τή φοβερή δόξα Σου, τί φόβος

τότε ἀνέκφραστος ἀπ' τό καμίνι πού θά καίει! Ὅλοι θά τρέμουν

γιατί δέν θά μπορούν νά ύποφέρουν τό κριτήριό Σου.

Άποσπάσματα

άπό τό Μέγα Κανόνα

τοῦ Ἁγ. Ἀνδρέου τοῦ Κρήτης

(μετάφρ. Ἀρχιμ. Συμεών Π. Κούτσα)

Πηγή: Ιερά Μονή Αγίου Ιωάννου Καρέα

Επιμέλεια: π. Στέφανος Κωστόπουλος

(Καθεδρικός Ιερός Ναός Αγίας Τριάδος Βύρωνος)